

NACISTÉ A OKULTISMUS

TŘETÍ ŘÍŠE A SÍLY TEMNOTY

PAUL
ROLAND

NACISTÉ A OKULTISMUS

Copyright © 2007 Paul Roland/Arcturus Publishing Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Filip Samec, 2021

Cover © Adéla Korbelářová, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1076-8 (pdf)

**PAUL
ROLAND**

NACISTÉ

A OKULTISMUS

TŘETÍ ŘÍŠE A SÍLY TEMNOTY

PANGEA

OBSAH

Úvod	7
Kapitola první: Guruové temnoty.....	13
Kapitola druhá: Kopí osudu	43
Kapitola třetí: Hitler – médium, nebo mág?	103
Kapitola čtvrtá: Astrologie ve Třetí říši	125
Kapitola pátá: Okultní věda	177
Kapitola šestá: SS: mýtus o „černých rytířích“	209
Kapitola sedmá: Satan a svastika	227
Bibliografie.....	251

ÚVOD

Když se můj otec procházel v roce 1946 troskami nacistického Německa, kde sloužil ve spojeneckém okupačním vojsku, stejně jako ostatní vítězové věřil, že porazili mohutnou válečnou mašinerii a osvobodili obyvatelstvo, které žilo od roku 1933, Hitlerova nástupu k moci, v sevření totalitní diktatury. Během války uzavřeli Churchill, Roosevelt a dokonce i Stalin – který, jak se později ukázalo, povraždil ještě víc svých vlastních lidí než sám Hitler – spojenectví s náboženskými vůdci. Společně líčili druhou světovou válku v apokalyptických termínech jako boj mezi silami světla a temnoty, mezi dobrem a zlem, jako boj o duši civilizovaného světa. Bralo se to jako obyčejná náboženská a politická rétorika.

V té době připisovali konvenční historici vzestup nacismu pouze a jenom socioekonomickým faktorům a dalších dvacet let se na tomto postoji nic neměnilo. Hitler se objevil na scéně v období národní krize a snažil se postavit demoralizované Němce zpátky na nohy. Němci byli zoufalí po hrozně porážce utrpěné v první světové válce a Hitler jim sliboval, že budou moct být opět hrdým národem. Zakončil desetiletí politické nestability a nesnesitelné inflace tak, že bezostyšně zlikvidoval opozici a půjčoval si víc, než si jeho země mohla dovolit. Hitler bývá označován za protřelého politického стратега, ale pravda je jednoduše taková, že dělal, co se mu zlíbilo, a nezaobíral se následky. V největší obecnosti by se dalo říct, že neustále toužil po boji. Jeho vnitřní demoni mu nedali chvíli klidu. Neustále toužil po uctívání a pozornosti jako rozmazlené dítě. Když se dostal k moci, odmítl platit ohromné reparace uvalené na Německo vítězi. Místo toho se pustil do přestavby ozbrojených sil, což bylo v přímém rozporu s Versailleskou smlouvou, která limitovala německé zbrojení. Pak napochodoval do okupovaného Porýní, anektoval Rakousko a utrl si kus Československa. Napůl

Tento snímek dokonale vyjadřuje poselství předávané nacistickou propagandou. Hitlerovi podporovatelé k němu obdivně vzhlížejí a čekají, že jim ukáže cestu. (Nedlouho po zvolení Hitlera německým kancléřem v roce 1933.)

přitom doufal, že mezinárodní společenství se vzmuže na odpor – stejně jako po tom touží kluk šikanující mladší děti. Dočkal se však pouze obdivu svého národa a respektu ostatních světových státníků, kteří mu záviděli jeho asertivitu.

Hitlerovské Německo nebylo obdivované jen fašistickými vůdci Španělska a Itálie, nýbrž i celou řadou evropských aristokratů, kteří sdíleli Hitlerovu nedůvěřivost k Židům, neboť jim vadil jejich velký vliv na finančnictví. A tak se, navzdory počátečnímu znechucení z toho maloměstského rakouského kaprála, záhy přidali k budování

Nového řádu i němečtí průmyslníci, vděční za německé hospodářské oživení – hlavně ve zbrojním průmyslu, který mnoha rodinám přinesl slávu a jmění.

V době konání olympijských her v Berlíně, tedy roku 1936, bylo Německo považováno za modelový příklad ekonomické rekonstrukce a Británie i Spojené státy na něj pohlížely se závistí. Dokonce i odvěcí nepřátelé, Francouzi, smekali před německými organizačními schopnostmi a plíí. Nacistická perzekuce Židů a jejich pronásledování bylo legálně zakořeněno v odporných norimberských zákonech. Ty však byly v západním diskurzu považovány za pouhý přehnaný zápal režimu pro stíhání nepřátel národa a věřilo se, že nacistický režim se časem začlení do evropského pořádku.

Největší kritici nacistického Německa by v té době označili nacisty za politické oportunisty a pouliční rváče, jejichž nabubřelí vůdci si přivlastňují kulturní kapitál, který nikdy neměli. Přirovnávali je tak k americkým gangsterům. Nikdo se však nedomníval, že je popohání něco jiného než zuřivý nacionalismus. Až když byla během norimberských procesů odhalena skutečná měřítko nacistických zvěrstev, ukázalo se, že všechno bylo jinak. Lidem vyrazila dech skutečnost, že mohlo dojít k tak precizně prováděnému vraždění milionů lidských bytostí. I ti nejstřízlivější pozorovatelé často nacisty charakterizovali náboženskými termíny – nacisté představovali zlo a Hitlerova moc nad jeho národem byla mesiášská.

Zdálo se, že nikdo však nedokáže zodpovědět otázku, které se po norimberských odhaleních objevily. Jak mohl kulturní národ, národ Goethův, Beethovenův, Bachův, Schillerův, Einsteinův, Kantův, Hegelův, národ tolika velikánů filozofie, věd i umění, upadnout do spárů sebranky kriminálních, sadistů a úředníků, kteří ho dovedli až na pokraj sebezničení? Jak se mohl německý národ odevzdat do rukou té největší spodiny a světit jí svůj osud? Proč společnost tak snadno upadla do područí propagandy tvořené lidmi bezostyšně působícími na její základní instinkty? A hlavně, jak se dá rozluštit hádanka nástupu fenoménu demagoga, slovy respektovaného britského historika A. J. P. Taylora,

„muže tak omezeného a spoutaného stupidními dogmaty“? Zdálo se nepochopitelným, že člověk s tak omezenou představivostí a intelektem a vystavující nepokrytě na odiv svou lenost mohl národ vodit jako stádo. Mnozí tak docházeli k názoru, že mu muselo moc dodávat ještě něco neviditelného, co však lidé vnímali a spojovali s tím svůj osud. Co tedy skutečně stálo za úspěchem režimu, který změnil německé pová-

**I ti nejstřízlivější
pozorovatelé popisovali
Hitlerovu moc nad jeho
národem náboženskými
termíny**

lečné poraženectví v touhu dobýt Evropu, jež se nakrátko naplnila, ale jenž také skončil absolutním rozvratem pouhých dvanáct let po svém vzniku?

Myšlenka spojení Třetí říše s černou magií se zrodila až po velkém návratu, který zažil oku-

tismus v druhé polovině šedesátých let. Vyšla celá řada senzacechtivých „alternativních“ historických prací a smyšlených vyprávění o spojení nacistů s „temnými silami“. Jejich obliba byla odrazem morbidní fascinace tehdejší společnosti všelijakými senzačními stránkami nadpřirozena, jež dala vzniknout filmům jako *Rosemary má dítěátko*, *Vymítač ďábla*, *Satan přichází* a *Hoši z Brazílie*. V posledně jmenovaném snímku se nacistickému doktorovi Josefu Mengelemu podařilo z buněk odebraných z Hitlerova těla naklonovat několik chlapců.

Ale nezůstalo jen u fikce. Přišel věk Vodnáře a s ním i sadismus milovníka nacistů Charlese Mansona a jeho skupinky uctíváčů ďábla. Přišly i drogy ovlivňující celou generaci spolu s hrůzami vysílanými z Vietnamu. Psychedelické snění hipíků přes noc potemnělo a nastala deziluze. Začalo se uvažovat o povaze zla a zda snad ďábel skutečně neexistuje jako vědomá entita. Pokud by tomu tak bylo, mohl by mít své učedníky, s jejichž pomocí by se mohl snažit přijít na svět. Noční můra nacismu, z níž se svět tehdy začal teprve probouzet, by mohla být jednou takovou epizodou.

Během posledních čtyř dekad se objevilo mnoho spisovatelů, kteří tvrdili, že objevili pravdu ohledně Hitlerova paktu s nějakou ďábelskou

entitou. Většinou však jen využívají naši neutuchající morbidní fascinaci Třetí říší a pokračují v předávání mýtu o okultistických kořenech nacismu. Cílem této knihy je strhnout mystický závoj z těchto temných pohádek a odhalit skutečnou podobu spojení mezi nacistickým

Oddanost a jednota: Hitlerova prvomájová řeč v Berlíně přinesla přesně to, co od ní čekal. Šlo se 300 tisíc lidí, 300 tisíc paží se zvedlo v nacistickém pozdravu. Národ pochodoval do války.

Německem, nadpřirozenem a samotným zlem.

Ve velké míře jsem čerpal z tajných nacistických dokumentů, ale i z osobních deníků a korespondence Hitlerových „satanských“ mentorů a kroužku jeho nejbližších. Díky tomu můžeme odhalit, zda nacistická ideologie skutečně pramenila z okultismu.

Smyslem této knihy je vysvětlit, jak se nevzdělaný a psychicky labilní nýmand mohl stát mužem, před nímž padal na tvář celý národ, proč Němci uctívali svého vůdce jako boha a jak je mohl ovládat až do té míry, že byli ochotni následovat ho kamkoli i za cenu vlastního

sebezničení. Zapomeňte na to, co jste četli, viděli nebo slyšeli. Čeká vás skutečná historie Třetí říše a jejího temného mesiáše – Adolfa Hitlera.

KAPITOLA PRVNÍ

GURUOVÉ TEMNOTY

„Cvičená vůle mága je tedy jedinou hybnou silou magických úkonů. Všechny další přísady ceremoniální magie – světla, barvy, kruhy, trojúhelníky, vůně – jsou jen nástroji pomáhajícími mágově vůli zkoncentrovat se do žhnoucího proudu čisté energie.“

Francis King, *Ritual Magic in England*

Rituální magie je v podstatě úkonem, kdy se pokouší ten, kdo ji provádí, spojit s podvědomím, aby získal žádané schopnosti a vlastnosti nebo ovlivnil chod věcí ve svůj prospěch. Z této definice vyplývá, že černá magie je uměním ovlivňování ostatních lidí, aby se chovali podle vašich přání, čehož dosáhnete uplatňováním své vůle na jejich podvědomí. Vyvrcholením pak může být vytvoření světa dle vašich představ. Hitler a vrcholní nacisté by na základě tohoto vymezení byli intuitivními černými mágy. Ale umění magie není ve svém jádru ani dobré, ani špatné. O tom, zda někdo koná v souladu s univerzálními zákony, nebo zda je manipuluje pro své vlastní cíle, rozhoduje pouze myšlenka, úmysl, jenž mág chová. Kruhy, symboly ani scénografie nemají samy o sobě žádnou moc – výsledky přináší pouze dojem, který tyto rituály zanechají v duších. Ale magie není nějaká zázračná rychlá medicína, která něco dává zadarmo. Stejně jako všechny další náročné spirituální školy podléhá zákonu karmy (zákonu o příčině a následku). Každý magický úkon se tedy řídí tím, že cokoli udělám, to se mi také vrátí.

Magie je pro lidstvo přirozená, není ničím nepřirozeným. Ve své nejrafinovanější podobě ji můžeme najít v umění svádět, když se někdo snaží udělat dojem na potenciálního partnera nebo partnerku. Využívá k tomu oční kontakt, mimiku, řeč těla a okouzující intonaci hlasu; fyzická přitažlivost je totiž postačující jen zřídkka. Obdobného rituálu můžeme být svědky mezi zvířaty, kde nabývá své nejzákladnější a nejmocnější formy, když někteří dravci doslova „okouzlí“ svou oběť hypnotickými pohyby, zatímco se připravují udeřit.

Magie není pozůstatkem temného středověku. Vždycky byla, a stále je, součástí každodenního života všech mužů a žen, ať už jsou součástí civilizovaných společností nebo takzvaných „primitivních společenství“. Pokud však jednotlivec není zběhlý ve vědomých úvahách o tom, co dělá, pokud rituál neprovádí cíleně za určitým specifickým

Velcí svůdci: (shora ve směru hodinových ručiček) Adolf Hitler, Joseph Goebbels, Heinrich Himmler a Hermann Göring. Společně zatáhli německý lid až na okraj propasti.

Ze semknutých řad se v roce 1938 v Norimberku rozléhá Heil Hitler. „Jen málo hnutí v moderní době využívalo rituální magii tak efektivně jako nacisté.“

účelem, jsou výsledky vždy přičítány štěstí, osudu, osobnímu charismatu nebo náhodě.

Magie je ve své nejobecnější podobě součástí každého aktu tvoření, protože své touhy přenášíme do fyzické podoby. Ať už plodíme děti nebo rekonstruujeme byt, je to magie. Magie je i součástí procesu, kdy aktivujeme své latentní schopnosti a síly, vždycky když se dokážeme „nakopnout“ k něčemu výjimečnému nebo „zatnout zuby“ a postavit se nějakému svému démonu. Většinu z nás se ale přání a snivě představy rozpadnou, hned jak se vrátíme do reality, protože jsme se nenaučili, jak pracovat s naší mentální energií a udržovat si v mysli jasný obrázek toho, co chceme uskutečnit. Mágové oproti tomu vkládají do svých tužeb dostatek životadárné energie tím, že na ně dokáží zaměřit své

mentální a emoční schopnosti. Konkrétní představa se tak ve vyšších sférách dokonale utvoří, načež se manifestuje v žádané podobě v našem hmatatelném světě.

Rituální mágové užívají různé divadelní triky, které jim pomáhají „vžít se do role“ a stát se ústřední postavou moderního „miráklu“ – posvátného aktu, kdy se identifikují s bohem, který ztělesňuje specifický atribut, jež by v sobě chtěli vzbudit oni sami. Pokud chtějí posílit například své schopnosti intuice, nashromáždí artefakty související s Měsícem, nebeským tělesem spojeným právě s tímto osobnostním rysem. Vyzdobí místnost závěsy v barvě odpovídající zvolené planetě a na oltář vloží patřičné předměty. Dokonce i vůně v místnosti musí být zvolena tak, aby mágové myslí pomohla koncentrovat se pouze na jediný cíl. Následuje zařikávání ve vysvěceném kruhu obklopeném posvátnými znaky a symboly vymezujícími mágovu oblast vlivu. V této atmosféře mágovo vědomí vystoupí z mundánního stavu vnímavosti do stavu vyššího – do obecnější reality, kde může vnitřně pracovat na skutečné transformaci.

Ctižádostiví, úspěšní lidé vždy dosáhnou toho, co chtějí, právě díky tomu, že provozují tuto magii „vnitřního chrámu“. Jungova psychologie a guruové New Age ji znají jako „kreativní vizualizaci“. Hitler měl vizi, viděl se jako vůdce Německa a udělal vše pro to, aby byl ve správný čas na správném místě. Díky tomu využil příležitosti, kterou si vytvořil. Cítil, že je veden osudem a ochraňován prozřetelností. Tyto pocity nebyly ničím jiným než vycítěním své schopnosti manipulovat lidmi a událostmi, které mohl v danou chvíli ovlivnit. Nejzřejmější ukázkou této dovednosti byla vůdcova veřejná vystoupení na norimberských sjezdech. Když se během války stáhl z veřejného života, jeho síla se začala vytrácet a jeho akolyté se začali hašterit mezi sebou. Nacisté však nebyli jedinou organizací, jež využívala moci rituální manipulace mas.

Efektní využití hudby, světla, sexuálních obrazů, to všechno najdeme na rockových koncertech, které mohou být stejně mocné jako pohanské rituály. Také náboženské organizace pracují s konceptem

rituálního uctívání – svíčky, kadidlo, symboly a hypnotické vlastnosti modlitby dávají dohromady pocit jednoty a vrcholí nějakou formou svátosti – jež je stejně teatrální a potenciálně transformující jako magický ceremoniál. Dokonce i politické strany a obchodní korporace využívají jakousi hrubou podobu magie ve svých symbolech a sloganech, jež se snadno vryjí do mysli a vyvolávají tak touhu po jejich produktech, ať už je jimi zboží nebo ideologie. Jen málo hnutí v moderní době však využívalo rituální magii tak efektivně jako nacisté.

Ještě nebezpečnějšími je činila skutečnost, že si neuvědomovali, co vlastně dělají. Následkem toho nedokázali kontrolovat síly, které probudili k životu. Tradičně byly takové síly vyobrazovány jako démoni či ďáblové, ale jsou pouhou manifestací nevědomých strachů a tužeb. Není zrovna nutné věřit v existenci zla coby vědomé entity, aby ho člověk mohl vypustit na svět. K tomu postačí úmysl ovládat a manipulovat ostatní, poněvadž zlo vytvářejí pouze a jen lidé. Nacističtí pohlaváři byli intuitivní mágové, kteří uplatňovali svou vůli nad německým národem tím, že nevědomky využívali mocné magické symboly, evokativní hudbu, pseudonáboženské rituály a především kulturní archetypy.

ARCHETYPY

Archetypy jsou univerzální postavy zosobňující abstraktní kvality, charakteristiky nebo ideály. Mohou to být například hrdina, zloduch, matka, otec, kouzelník, čarodějnice (nebo svůdkyně). Jsou společné všem kulturám na celém světě a objevují se v mýtech a pohádkách, kde představují určité osobnostní typy, s nimiž se můžeme setkat ve skutečném světě. Občas se objevují v našich snech, protože mohou ztělesňovat konkrétní aspekty osobnosti, ať už naší, nebo lidí, s nimiž jsme se setkali. A poněvadž jsou univerzálně chápanými symboly, v našem podvědomí silně rezonují. Nacistům stačilo zaměřit se na určité archetypy a vyvolat tak v národu ty nejhlubší děsy a touhy. Při své perzekuci Židů se proto nemuseli snažit zapůsobit na intelekt lidí. Místo racionalizace se pustili do vyobrazování Žida jako odporné postavy

*Židé jsou naše neštěstí – motto nacistické-
ho propagačního plátku Der Stürmer.*

jen jeho bezprostřední okolí. Pro ty, které si podmanil, představoval otcovskou figuru, symbol autority a ochrany. Ti, kteří byli nastaveni více mysticky, vnímali ho jako naplnění své touhy po mesiáši, spasiteli. Pro nepřátele Německa se stal zosobněním zla, archetypem podvodníka – nebo Antikrista pro ty, kteří byli biblického založení. Pochopitelně nemohl být tím vším. Pravděpodobně nebyl ani jedním. Byl nepopsaným plátnem, na něž si jeho citelé i nepřátelé mohli promítat archetypy, jaké si vybrali. Právě tím se stal tak mocným symbolem.

Otec moderní psychoanalýzy Carl Jung věřil, že Hitler dovedl využít teutonské archetypy symbolizující prvotní síly německé duše, jimiž jsou Wotan (neboli Ódin), Thór a Páni chaosu. Jung tvrdil, že tito bohové se při kontaktu s Hitlerem obrodili a vytryskli z kolektivního nevědomí na povrch, aby vedli národ do války.

snažící se deflorovat árijskou pan-
nu, čímž vyprovokovali v árijských
mužích patřičnou odezvu.

Když potřebovali další dobro-
volníky do řad SS nebo *Wehr-*
machtu, stačilo nacistickým propa-
gandistům vyvolat v myslích
německých mladíků obraz Sieg-
frieda, jenž byl zosobněním teu-
tonské mužnosti, a okamžitě
v nich probudili hlad po kama-
rádství, dobrodružství a boji.

Hitler nebyl atraktivní muž,
ale podle všeho v sobě měl něco,
co ženy fascinovalo. Nešlo jen
o moc, již třímal, nebo o osobní
magnetismus, který by ovlivňoval

ÚSVIT MÁGŮ

„Přírodní magie, nebo také fyzická magie, není ničím jiným než hlubokou znalostí tajemství přírody.“

DEL RIO, 16. STOLETÍ

Ti, kdo stojí mimo ezoterickou tradici, si význam slov „magie“ a „okultismus“ povětšinou špatně vykládají. Lidová představivost vytváří obrazy pobledlých mužů ve vzdušných róbách zdobených podivnými symboly, jak vyvolávají demony odněkud ze zázemí, popřípadě skřehotajících ježibab poskakujících bez oblečení při měsíci v úplňku. Takové představy jsou však výmyslem středověkého myšlení a obzvláště rané církve, která vytvořila představu ďábla a jeho učedníků, aby zastrašila následovníky „starého náboženství“, přinutila je vzdát se jejich staré víry a vyměnit ji za oddanost Mesiášovi, jenž jim slíbil vykoupit je z původního hříchu.

Navzdory nedávnému vzkříšení zájmu o pohanství a paranormální záležitosti přetrvávají pověry tohoto ražení spolu s obecnou nedůvěrou vůči okultismu. Není se pak čemu divit, když myšlenku, že Hitler a jeho nacističtí spolupracovníci mohli praktikovat černé umění, přijímají jen nemnozí. Nedokážou si představit ty rváče v hnědých košilích – příslušníky SA (*Sturmabteilung*) – ani legie oděné do černých uniforem, SS (*Schutzstaffel*), jak vytvářejí nějakou satanistickou skupinku. Nemluvě o představě Hitlera a Himmlera stojících v magickém kruhu a mumlajících „barbarská zaklínadla“, jimiž si chtěli zajistit nadvládu nad světem. Ale pokud původní slovo „okultní“ pochopíme jednoduše jako „to, co je skryté nebo neznámé“ a definujeme magii jako „soustředění vůle na to, aby se stalo to, co by se jinak přirozeně nestalo“, tak pak lze na pevných základech obhájit názor, že Hitler praktikoval černou magii a nacistická éra byla manifestací jeho démonické síly.

Podmínky pro to se však nezjevují na scéně jako Mefistofeles na pouhé zavolání magického učence. Je třeba nejprve připravit pódium,

zvolit čas pro rituál, aby zároveň hvězdy byly ve vhodné konstelaci. Černokněžník se poté musí patřičně připravit, jinak riskuje, že ho jím vyvolané démonické síly přemohou. Takové přípravy probíhaly v Německu na přelomu devatenáctého a dvacátého století.

PLEMENO VÁLEČNÍKŮ?

Idealistický mladík Guido von List (1848–1919) věřil, že je posledním v dlouhé a slavné linii nordických válečných mágů známých jako Armáni (podle náčelníka Arminia), jehož blondatí a modroocí předci vyhnali římské legie z Německa. Když mu bylo čtrnáct, poklekl před pobořený oltář v kryptě Svatoštěpánské katedrály ve Vídni, zavrhl katolickou víru a přísahal vystavět chrám Wotanovi. Když umíral, bylo jasné, že svůj jinošský slib dodržel. Nevystavěl však chrám z kamenů, nýbrž z myšlenek, v němž mohli nacionalisté vzývat bohy a zašlou slávu – ať už skutečnou, nebo jen smyšlenou.

Guido Karl Anton List byl synem obchodníka, který si sám sobě udělil oslovení „von“, jak bylo zvykem mnoha jeho okultistických bratří s ambicemi etablovat se ve vyšších vrstvách. Obvykle je vyobrazován jako vizionář, mystik, vousatý patriarcha ariosofistického hnutí, skupinky nacionalistů, kteří se snažili sjednotit rozdělený národ zdůrazňováním společné kulturní identity a politické nejednoty. Užívali pro sebe termín *völkisch* znamenající „lidový“ a vztahující se k hnutí kombinujícímu folklor, okultismus a etnický nacionalismus, což si později přivlastnili nacisté. Takové ideály jsou typické spíše pro snílky než učence. Ariosofisté byli ve skutečnosti klikou elitářů. Jako kněží hlásali své sny o idealizované minulosti plné rytířskosti a vznešenosti venkovského života. Ty sny ale také byly nakažené živelným rasismem. Dalo by se dost dobře argumentovat, že nacistické antikřesťanské cítění pochází od von Lista, který obviňoval ranou církev z toho, že ponižovala a perzekvovala *Armanenschaft*, vyhnala je z Německa a demonizovala jejich božstva jako cosi satanského.

Celá ideologická konstrukce ariosofistů navíc nestála na pevných základech. Například von Listův armanismus byl zcela fiktivním

Vlajky společnosti Germánský řád, raně nacionalistického, německého pseudomystického spolku založeného v kvazizednářském stylu v Berlíně roku 1912, jedné z celé řady skupin, které tou dobou vznikly.

okultním systémem – fantazií, jež se v jeho hlavě zrodila ze špatné interpretace ústřední maximy kabaly (židovské mystické tradice), jež praví, že „co je nahoře, je i dole“. Von List si toto rčení vyložil tak, že Bůh stvořil hierarchii nadřazených a podřízených bytostí, což mu poskytlo teologický základ pro jeho ospravedlnění árijské (neboli teutonské) nadřazenosti. Skuteční zasvěcenci však tento princip vykládají tak, že božské atributy se projevují v konečné podobě v celém lidstvu – bez ohledu na rasu, vyznání či barvu.

Von List také podpíral svůj *Weltanschauung* (pohled na svět) tvrzením, že mytické bratrstvo Armánů zanechalo filologické stopy ve

jménech kopců, řek a měst, jež poukazují na umístění jejich posvátných míst. Za takovými domněnkami však nestojí žádné důkazy. Jednoduše „vyčetl“ v názvech různých míst to, co v nich chtěl najít. Místa, jež nezapadala do jeho teorie, ignoroval. Řada jeho tvrzení měla navíc

**Von List interpretoval
ústřední maximu kabaly
tak, že Bůh stvořil
hierarchii nadřazených
a podřízených bytostí**

základy v jeho vizích, ne ve faktech. Když krácel na vrchol kopce Hermannskogel severně od Vídně nebo tábořil na zřícenině Gaiselbergu, měl údajně vize svých předků vykonávajících různé rituály a tyto záblesky minulosti zplozené jeho jasnozřivostí

byly podkladem jeho tezí. Pokud by svou nezanedbatelnou energii a imaginaci využil k psaní beletrie, mohl by se stát stejně slavným jako pisatel gotických románů Edward Bulwer-Lytton, jenž krmil fantazie protonacistů romány jako *Budoucí lidstvo*. Namísto toho se narodil do věku iracionality, kdy mohl najít nadšené publikum každý, kdo tvrdil, že se stal kanálem vyšší moudrosti předků nebo dokázal číst o tajemstvích života a smrti v ákášických záznamech (neviditelné síti mentální energie).

První roky dvacátého století byly ve znamení rozmachu zájmu o psychické jevy a východní filozofii. Západní společnost tak reagovala na materialismus a modernitu. Tento zájem našel své vyjádření v módních nových „náboženstvích“ – spiritualismu a teosofii. Madame Blavatská, zakladatelka Teosofické společnosti, se hrdě chlubila tím, že od svých „skrytých mistrů“ žijících ve vyšší duchovní sféře přijímala informace, zatímco byla v transu. Výsledkem byla objemná *Tajná nauka* (1888), v níž předložila světu koncept nadřazené prehistorické rasy Atlantánů. Proto když von List publikoval své první ideologické traktáty o Árijcích, *Deutsch-Mythologische Landschaftsbilder* (1891), byly tyto myšlenky v kurzu. Kromě toho se ještě autor mohl spolehnout, že na něj nikdo nebude tlačit ohledně důkazů podírajících jeho tvrzení. V těchto kruzích byl totiž duševní vhled brán se stejnou vážností

jako empirický výzkum. Možná byl dokonce brán jako ještě platnější, neboť poselství získaná během transu byla považována za stejně nepochybnitelná jako vize proroků. Jeho obdivovatelé to tak nepochybně vnímali, poněvadž v roce 1908 dali dohromady Společnost Guida von Lista, jež si kladla za cíl rozšířit jeho práce do celého světa.

Na druhé výroční konferenci Teosofické společnosti, jež se konala roku 1907 v Londýně, představil von Listovy teorie jeho německý obdivovatel von Ulrich. Publikum z celého světa mu bedlivě naslouchalo. „Láska k otčině,“ prohlásil von Ulrich, „byla pro germánský lid ctností. Kdo miluje vlast, miluje svou minulost, jež je v první řadě matkou současnosti.“ Von Listův úspěch byl zaručen.

Nad von Listovými prorockými schopnostmi ale nelze mávnout rukou tak snadno jako nad jeho vizemi minulosti. Ke konci velké války předpověděl, že ti, kdo dali své životy za vlast, budou znovuzrozeni, aby vedli nacionální revoluci a pomstili se Spojencům. Měl je vést *Starke von Oben* (Silný shůry). O nějakých patnáct let později se bude psát rok 1932. A až přijde, ukáže se, že von List nebyl tak daleko od pravdy.

GERMÁNSKÝ ŘÁD

Von Listovo mystické novopohanství dle všeho nebylo pro jeho žáka Philipa Stauffa dostatečně pragmatické. Ten byl jedním z čelných představitelů Germánského řádu založeného v roce 1912. Proklamovanými cíli společnosti bylo „monitorování židovských aktivit“ a distribuce antisemitských tiskovin – v první řadě vlastního zuřivě rasistického magazínu *Hammer* (Kladivo, pozn. překl.), o němž se chlubitě vyjadřovali jako o „nejostřejší zbrani proti židovstvu a dalším nepřátelům lidu“.

Antisemitský spolek se kupodivu zformoval podle vzoru svobodných zednářů, filantropického bratrstva, na nějž se útočilo jako na součást mytického „celosvětového židovského spiknutí“. Navzdory tomu, že Řádem zmítaly spory, kdy jednotlivci zápasili o vládu, sehrál významnou úlohu ve vytváření atmosféry, jež příživovala nacistickou stranu. Šílenost spolku se projevila, když začal v Berlíně frenolog Robert Berger-Villingen provádět rasová vyšetření za pomoci svého